

CRÍTICA FESTIVAL DE MÚSIQUES DE TORROELLA

Torroella aplaudeix una obra contemporània

EL VIATGE DE MARLOW: DE CATALUNYA A VIENA
Orquestra de Cambra de la Filharmònica Txeca. Piotr Anderszewski, piano. Andreas Weiser, director. Obres de Beethoven, Schubert. 27è Festival de Músiques de Torroella de Montgrí. Església. 7 d'agost.

PER JAUME BUSQUE I BARCELÓ
FOTO DE PAU GIRAL-MIRACLE

El darrer concert d'Anderszewski davant el públic de Torroella va tenir altres complements que enriqueixen la proposta del Festival. En primer lloc, l'estrena absoluta de *Fantasia* (sobre l'òpera *El viatge de Marlow*), de Jesús Rodríguez Picó, una obra d'encàrrec de Fundació Caixa Catalunya, l'entitat que, en definitiva, fa possible la continuïtat del festival sense apartar-se ni un mil·límetre de la filosofia que li donen els seus organitzadors. I que sigui per molts anys. *Fantasia* combina altres móns de l'interès del seu compositor: el jazz i el cinema. És, doncs, una peça de textures cinematogràfiques, misterioses, en la qual predominen els sons de la percussió i la secció de vents; la trompeta sobresurt de forma destacada. L'obra de Rodríguez Picó i singularment *Fantasia* és allò que en podríem dir «audible». El compositor és conscient que la seva producció té un destinatari que va més enllà de la seva pròpia i individual satisfacció i que ha de satisfer i interrogar un públic ampli i extens. És així com es compleix la dimensió social d'una obra d'art, d'una obra de creació, com la música que sorgeix del no-res i, d'entrada, és un fet intangible. L'objectiu de *Fantasia* queda acomplert: el públic de Torroella, que ocupava totalment l'església del festival, va seguir atentament l'obra de Rodríguez Picó que presenta referents melòdics clars i perceptibles, planteja interrogants, és estèticament «bonica» o inquietant. El resultat va ser òptim i ho hauria es-

Anderszewski, tocant el piano en primer pla, acompanyat per l'orquestra.

tat molt més si el piano, reservat per a l'obra següent, hagués quedat apartat uns metres a la dreta. El voluminós instrument privava l'audiència en tota la seva dimensió i tapava la vista dels instruments de l'orquestra: un concert en directe té la virtut de ser, també, un acte visual.

Després vindria l'última aparició de Piotr Anderszewski acompanyat de l'Orquestra de Cambra de la Filharmònica Txeca, amb la qual va interpretar el *Concert núm. 1 per a piano i orquestra* de Beethoven. Anderszewski va completar la trilogia en què havia estat sotmès: solista davant l'instrument en una peça de gran complexitat, acompanyant de la veu i d'un quartet de cordes, i finalment intèrpret amb una formació instrumental de cambra. En aquesta darrera faceta, Anderszewski va mostrar-se plethòric segons l'obra. Igualment, la seva intervenció té elements d'originalitat, que s'aparten de la tradició dels pianistes coneguts i reconeguts. L'execució pianística de l'obra de Beethoven resulta neta, pulcra, intensa, sense concessions a la galeria, és intimista per la forma en què es presenta l'intèrpret i pel resultat, una lectura quasi literària del concert beethovenià.

Finalment, l'Orquestra de Cambra de la Filharmònica Txeca, en la *Símfonia núm. 5*

de Schubert va mostrar-se com una formació de primer nivell ara que, sovint, les formacions que viuen en el marc de la transformació cultural i política dels països d'on provenen, es fan i desfan en detriment de la qualitat que se'ls suposa. No va ser així i la formació de cambra de la prestigiosa filharmònica txeca va complir l'encàrrec: una excel·lent interpretació temàtica i musical de l'obra de Rodríguez Picó, compenetració absoluta amb el jove Anderszewski i brillant en la simfonia de Schubert, impecables la secció de vents, equilibrat el conjunt, intensos els violins i violoncel·ls. ■